

afsoning kan få mulighed for at leve et kriminallivetsfrit liv.

Straf er brandslukning, når det er gået galt. Det er derfor indlysende, at der skal gøres noget, inden unge mænd udvikler sig til hærdebrede og hårdkogte kriminelle. Derfor indeholder SF og Socialdemokratiets forslag også en lang række initiativer, der skal fange de unge, der er i risikozonen for at blive kriminelle.

Bremning af fødekæden til banderne – initiativer rettet mod de unge

Et styrket SSP-samarbejde og en kommunal strategi for forebyggelse af ungdomskriminalitet.

Det danske SSP-samarbejde er unikt. Samarbejdet mellem socialforvaltning, skole og politi har vist sig meget værdifuldt. Det skal derfor styrkes i de problemramte kommuner. Det skal udvides til at omfatte SSP+, der har unge til det fyldte 23. år som målgruppe. Dermed sikrer vi, at der stadig er en solid forebyggelsesindsats efter det 18. år. Det er værd at huske, at langt hovedparten af bandemedlemmerne, der er pågrebet under konflikten, er over 18 år. Der er altså brug for en stærk social indsats, også efter det fyldte 18. år.

SSP skal have udvidede beføjelser til at igangsætte initiativer, hvor det skønnes nødvendigt.

Ifølge en undersøgelse foretaget af Børnerådet har kun 1 ud af 9 kommuner målsætninger for, hvordan de vil bekæmpe ungdomskriminalitet. Kommunerne er i dag udelukkende forpligtede til at have en sammenhængende børn og ungepolitik. Det er SF og Socialdemokratiets opfattelse, at det er en forudsætning for, at kommunerne har fokus på ungdomskriminalitet, at de har målsætninger for, hvordan de lokalt vil komme den til livs. Derfor foreslår SF og Socialdemokratiet, at kommunerne forpligtes til at lave sådanne målsætninger.

Sociale tiltag

Først og fremmest er det vigtigt at forebygge fattigdom og marginalisering. For netop fattigdom er et af de elementer, der skaber flere udsatte børn. Når forældre ikke har penge nok til mad sidst på måneden eller ikke kan få en ordentlig bolig til dem selv og deres børn, øger det sandsynligheden for at ende i misbrug eller manglen overskud til at tage sig ordentligt af børnene.

Der er behov for, at vi sætter massivt ind i 1-6-års-alderen, hvor effekten af indsatsen ser ud til at være størst. Men ofte er der først for alvor hjælp og støtte at hente, når tingene har udviklet sig så meget, at den bedste løsning for barnet er at blive anbragt uden for hjemmet. Der er brug for en langt mere effektiv og tidlig indsats for de udsatte børn, men det kræver også, at vi har et system, der kan opfange dem, når de første alarmklokker ringer. Der er brug for et tværfagligt samarbejde mellem institutionerne, myndighedssocialrådgiverne og sundhedsplejen, så man kan hjælpe børnene, forældrene, pædagogerne og lærerne, inden problemerne vokser sig store, inden børnene ryger ud af skolen, og inden forældrene er kommet i konflikt med det offentlige.

Medansvar gennem dialog

Det er vigtigt, at både den unge selv og familien gøres medansvarlige. Vi må i en vedholdende dialog insistere på, at familien lever op til sin rolle og medvirker til, at den unge udvikler sig godt. Men der er behov for dialog og forpligtende samarbejde, ikke for tvang og straf. Det ødelægger muligheden for gode processer med familierne og i lokalområdet. Og vi skal huske, at mange af disse forældre end ikke har ressourcerne til at styre deres eget liv, og derfor står de ofte også magtesløse over for deres børns problemer.

En god undersøgelse og en god indsats forudsætter i langt de fleste sager et godt samarbejde med forældrene, og at de oplever indsatsen som en hjælp og en støtte. Al forskning viser, at konflikter mellem myndighederne og forældrene giver børnene problemer, så det er vigtigt at undgå det i alle de tilfælde, hvor det er muligt.

Hjælp til de forældre der ikke magter forældreansvaret

Udsatte familier har oftest en elendig økonomi og er præget af mangel på ressourcer. Det er et vedholdende og stort pres, som skærper familiens øvrige problemer – social isolation, dårligt helbred, dårlig bolig, misbrug m.v. – og som gør forældrerollen endnu sværere. Familierne skal have tilført ressourcer, så deres egne kræfter til at slås med problemerne bliver styrket. Det er ikke nok med flere og bedre institutioner, behandlingstilbud osv. Fattigdom er et problem for mange børn, og vi må også bekæmpe fattigdommen for at hjælpe børnene.